

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ମତ ରହିଛି, ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାତ୍ତ୍ୱ ମନେପକାଉଛ ତେଣୁ ସବୁ ଭୂତ ପଳାଇ ଯାଉଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପଦ୍ମାପଦମ୍ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯାହାସବୁ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପଦ୍ମାପଦମ୍ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ବିଚାର କର ବାବା କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟବାଲା କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି! ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା, ସଂପ୍ରଦାୟ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବା ହିଁ ପଦ୍ମାପଦମ୍ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଶୁଣିବାର ହେଉଛ ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା, ଇଂରାଜୀରେ କୁହାଯାଇଛି ସ୍ପିରିଟୁଆଲ୍ ଫାଦର । ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗକୁ ତୁମେ ଗଲେ ସେଠାରେ ଇଂରାଜୀ ଆଦି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭାଷା ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ଆମର ରାଜ୍ୟ ହେବ, ସେଠାରେ ଆମର ଯେଉଁ ଭାଷା ଥିବ ତାହା ହିଁ ଚାଲିବ । ପୁଣି ପରେ ସେହି ଭାଷା ବଦଳିଯିବ । ଏବେ ତ ଅନେକ ଭାଷା ରହିଛି । ଯେପରି ଯେପରି ରାଜା ସେହିପରି ସେହିପରି ତାତ୍ତ୍ୱର ଭାଷା ଚାଲିବ । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସବୁ ସେଣ୍ଟରରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି ତାତ୍ତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ମତ ଏକ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ତ୍ୱ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୂତ ପଳାଇବେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ଓ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି ପୁଣି ଏହି ଭୂତ ଅଥବା ବିକାରମାନତ୍ତ୍ୱର ନାମ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ, କାମ, କ୍ରୋଧ ଆଦି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଇଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । କେବେ ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଇଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତେବେ କୁହ ଆତ୍ମାମାନେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଏବଂ ଆତ୍ମାମାନତ୍ତ୍ୱରେ ଥିବା ଓ ବିକାର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଭିତରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାତ୍ତ୍ୱରେ ପୁଣି ଓ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା କିପରି ହେବ । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପଦ୍ମାପଦମ୍ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ଦୁନିଆର ରାବଣ ସଂପ୍ରଦାୟ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବା କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି, ଏବେ ବିଚାର କର । ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ତ୍ୱର ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ଅଛି । ସେହି ଆତ୍ମାରେ ଓ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଶରୀରରେ ନୁହେଁ, ଆତ୍ମାରେ ଓ ବିକାର ଅଥବା ଭୂତ ପ୍ରବେଶ ହେଉଛି । ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ଏହି ଓ ଭୂତ ରହିବେ ନାହିଁ । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦେବୀ ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଦୁନିଆ । ଅସୁରମାନତ୍ତ୍ୱ ତେଭିଲ୍ (ସୈତାନ) କୁହାଯାଉଛି । କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ଅଥବା ଅବଗୁଣ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣ ରହିବ । ତୁମେ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ୧୬ କଳା ଥିଲ ପୁଣି ତୁମର ଅଧୋପତନ ହେଲା । ଏହି ଚକ୍ର ବିଷୟରେ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନତ୍ତ୍ୱ ସଂସ୍କାର ଦରଶନ ହେଉଛି ଅରଥାତ୍ ଏହି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଉଠିବା, ବସିବା ଚାଲିବା ସମୟରେ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ବାବା ଭାରତରେ ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ନା — ଆମର ଭାରତ । ବାସ୍ତବରେ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ କହିବା ତ ଭୁଲ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭାରତ ଯେବେ ସଂସ୍କର ଥିଲା ତେବେ କେବଳ ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି ନା । ଦିଲ୍ଲୀର ନାମ ପ୍ରକୃତରେ ଦିଲ୍ଲୀ ନଥିଲା, ପରିସ୍ତାନ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ତ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ନାଁ ପୁରୁଣା ନାଁ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ରହିବ । ତାକୁ ପରିସ୍ତାନ କୁହାଯିବ । ଦିଲ୍ଲୀକୁ କ୍ଷାପିଚାଲ୍ (ରାଜଧାନୀ) କହୁଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ତ୍ୱ ରାଜ୍ୟ ଥିବ, ଆଉ କିଛି ବି ନଥିବ ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ରହିବ । ଏବେ ତ ରାଜ୍ୟ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଆମର ଭାରତ ଦେଶ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ରାଜାମାନେ ତ ନାହିଁନତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନତ୍ତ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଆଉ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ଯମୁନା କୂଳ ଥିଲା, ତାକୁ ପରିସ୍ତାନ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଦିଲ୍ଲୀ ହିଁ ଦେବତାମାନତ୍ତ୍ୱର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା, ତେଣୁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଆକର୍ଷଣ ରହୁଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଏକଦମ୍ ମଝିରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ପାପ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଛି, ସମସ୍ତେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିବେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି ଯାହାତ୍ତ୍ୱର ତୁମେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛ । ଏବେ ଜୟନ୍ତୀ ଶବ୍ଦ ତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ପାଇଁ ଲାଗୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ପୁଣି ଶିବରାତ୍ରୀ କହୁଛନ୍ତି । ରାତ୍ରୀର ଅର୍ଥ ତ ତୁମମାନତ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଲ-ଭଲ ବିଦ୍ୱାନ ଆଦି କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଶିବରାତ୍ରୀ କ’ଣ, ପାଳନ କରିବେ! ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ରାତ୍ରୀର ଅର୍ଥ କ’ଣ ? ଏହି ଯେଉଁ ଓ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର ରହିଛି ସେଥିରେ ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ ଚାଲିଛି, ସୁଖକୁ କୁହାଯାଏ ଦିନ ଏବଂ ରାତିକୁ ଦୁଃଖ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଦିନ ଏବଂ ରାତି ମଝିରେ ସଂଗମ ଆସୁଛି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଲୋକ, ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ

ଅନ୍ଧାର ହେଉଛି । ଭକ୍ତିର ତ ବହୁତ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଏଠାରେ ହେଉଛି ସେକେଣ୍ଡର (ମୁହୂର୍ତ୍ତତକର) କଥା । ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ସରଳ ସହଜଯୋଗ ଅଟେ । ତୁମକୁ ପରଥମେ ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ତୁମେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନବନ୍ଧନରେ କେତେ ସମୟ ରହିଛ, ଏକଥା ତ ତୁମର ମନେ ଅଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ତାତ୍ପର୍ୟ ହେଉଛି ଜିସ୍ମାନୀ (ଶାରିରିକ) ଯୋଗ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନୁଷ୍ଠାନର ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ସହିତ ଯୋଗ । ସନ୍ନିୟମାସୀମାନେ ଅନେକ ପରକାରର ହଠଯୋଗ ଆଦି ଶିଖାଉଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ପିତା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତ, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାତ୍ପର୍ୟ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । ଶିକ୍ଷକତ୍ବଠାରୁ ପାଠପଢ଼ାଯାଇଥାଏ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ ପରଥମେ ବାପା ସହିତ ଯୋଗ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ୫ ବର୍ଷ ପରେ ଶିକ୍ଷକତ୍ବ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ପୁଣି ବାନ୍ଧବପୁତ୍ର ଅବସ୍ଥାରେ ଗୁରୁତ୍ବ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ମୁଖ୍ୟତଃ ତିନୋଟି ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅଲଗା-ଅଲଗା ଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ଥରେ ମାତ୍ର ବାବା ଆସି ବାପା ଓ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଥ ନା । ତେବେ ଏପରି ବାବାତ୍ବକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ! ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ତିନି ଜଣତ୍ବକୁ ଅଲଗା-ଅଲଗା ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକତ୍ବ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଥାଏ । ପତିବାକୁ ତ ଯାଇଥାନ୍ତି ନା । ବାକି ଗୁରୁତ୍ବର ସେଠାରେ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ସଦଗତିରେ ରହିବେ । ଏସବୁ କଥା ମନେ ପକାଇବାରେ କ'ଣ କଷ୍ଟ ରହିଛି ! ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ସହଜ ଯୋଗ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅନକମନ୍ (ଅସାଧାରଣ) । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାକୁ ଅସ୍ଥାୟୀ ରୂପେ ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଉଛି, ତାହା ପୁଣି କେତେ କମ୍ ସମୟ ପାଇଁ ନେଉଛି । ୬୦ ବର୍ଷରେ ବାନ୍ଧବପୁତ୍ର ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ । କୁହାଯାଏ ସାଠ ଲାଗି ଲାଠ (ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ବୟସରେ ବାଡ଼ି ଧରିବାକୁ ପଡେ) । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତତ୍ବର ବାଡ଼ି ଧରିବାର ସମୟ ଆସିଗଲାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତେ ବାନ୍ଧବପୁତ୍ରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ବାନ୍ଧବପୁତ୍ର, ନିର୍ବାଣୀଧାମକୁ ଯିବେ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଇଚ୍, ସୁଇଚେଷ୍ଟ (ମିଠା) ଘର । ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଏକଥା କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ, ଏମିତି ମନଗଢା କଥା କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ଚକ୍ର ଅଟେ । ଯଦି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତେବେ ତ ଆରାମ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସ ମିଳିବା ହିଁ ମୁସ୍ତିକ୍ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ଯେଉଁଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ମିଳୁଛି, ତାକୁ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ ଜନକାରପୋରିସ୍ତଲ୍ ଟ୍ରାଲର୍ଡ (ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ) କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ସ୍ଥୁଳ ଦୁନିଆର ସୁଇଚ୍ ହୋମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଦୁନିଆ । ତାହା ହେଉଛି ମୂଳଲୋକର ସୁଇଚ୍ ହୋମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମ । ଆତ୍ମା ବିଲକୁଲ୍ ଛୋଟ ରକେଟ୍ ସଦୃଶ ଏହାଠାରୁ ଚାବିରଗତିରେ ଯିବା ଭଳି ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ସବୁଠାରୁ ଦୂରତମାମୀ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଏ । ସେହି ଆତ୍ମା ପାଇଁ, ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ପରସ୍ପତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ତାକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ । ଡରାମା କିଭଳି ସଠିକ୍ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ଜନଆକ୍ଷୟରେସି (ଭୁଲ୍) ନାହିଁ ! ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ବିଲକୁଲ୍ ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । କିପରି ଜଣା ପଡ଼ିବ ଯେ ଏହାତ୍ବ ଭିତରେ ଭଗବାନ ବାବା ଅଛନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ, ଜଞ୍ଜନ ଦେଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବରାତ୍ରି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ମୁଁ ଶିବ କେତେବେଳେ ଏବଂ କିପରି ଆସୁଛି, ତାହା ତୁମକୁ ତ' ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବରାତ୍ରି, କୃଷ୍ଣରାତ୍ରି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ରାମତ୍ବର ପାଳନ କରୁନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଫରକ ହୋଇଗଲା ନା । ଶିବରାତ୍ରି ସହିତ କୃଷ୍ଣତ୍ବର ରାତ୍ରି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ରାବଣ ରାଜସ୍ବ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଝିବାର କଥା । ଲାଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ବୁଢ଼ାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କେହି-କେହି ସନ୍ଦେହରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କହିଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସନ୍ଦେହରେ କହିଦେଇଥାନ୍ତି । ବାବା ତ ଯେତେବେଳେ କୁହାଯାଏ ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହୋଇ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଶରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ରାଜକୁମାର, ତାତ୍ପର୍ୟ ସନ୍ତାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବୃଦ୍ଧମାନବ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସବୁ କଥା ଠିକ୍ ନୁହେଁ, ଅଲ୍ପ କେତେ କଥା ଠିକ୍ ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନତ୍ବର ଆୟୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ପରଜୀବିତା ବର୍ତ୍ତମାନତ୍ବର ଆୟୁଷ କୁହାଯିବ । ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ସମୟକୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନତ୍ବର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ହିଁ ଶେଷ ହେବ ଏହା କୌଣସି ଅମରଲୋକ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହା ବୁଝିରେ ନାହିଁ । ବାବା ବସି ବତାଉଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହିଁ, ମୁଁ କହୁଛି ଯେ ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । କିପରି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେ ଜାଣିଗଲାଣି । ପରତ୍ସେକ ଯୁଗର ଆୟୁଷ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଏବଂ ଏତିକି ଏତିକି ଜନ୍ମ ନେଇଛ, ୮୪ ଜନ୍ମର ହିସାବ ରହିଛି ନା । ୮୪ ଲକ୍ଷର ତ ହିସାବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ୮୪ର ଚକ୍ର, ୮୪ ଲକ୍ଷର କଥା ତ ମନେ ହିଁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ କିପରି ଦୁଃଖଦାୟୀ ସନ୍ତାନ ସବୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଘୋର ନରକ, ବିଲକୁଲ୍ ଛି-ଛି ଦୁନିଆ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପରସ୍ପତ୍ତ ହେଉଛୁ । ପାପ ଭୟ ହୋଇଗଲେ ଆମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । କାମ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେବା । ଏବେ ଏହି ରାବଣର ରାଜସ୍ବ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏହି ମହାଭାରୀ (ମହାଭାରତ) ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ଲଢ଼େଇ । ପୁଣି କୌଣସି ଲଢ଼େଇ ଇତ୍ୟାଦି ହେବ ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ । ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିବା ସମୟରେ ସେଥିରେ ହୋମ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ପିଲାମାନେ ନିଜର ସମସ୍ତ ପୁରୁଣା ସାମଗ୍ରୀ ସଂଗ୍ରହ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ଧ ଉତ୍ଥାନ ଯନ୍ତ୍ର । ଶିବଟ୍ଟୁକୁ ରୁଦ୍ଧ କୁହାଯାଏ । ରୁଦ୍ଧମାଳା କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ନିରୁଦ୍ଧତାପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ପୁରୁଦ୍ଧତାପାର୍ବତୀ ନିୟମ ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଘର ଦଞ୍ଚାର ଛାତି ଜଟିଳକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ନାମ ହିଁ ସନ୍ଦନ୍ୟାସ ରଖାଯାଇଛି । କାହାର ସନ୍ଦନ୍ୟାସ ? ଘର ଦଞ୍ଚାର । ଖାଲି ହାତରେ ବାହାରିଯା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ଗୁରୁମାନେ ବହୁତ ପରୀକ୍ଷା ନେଇଥା'ନ୍ତି, କାମ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଭିକ୍ଷାରେ କେବଳ ଅଟା ନେଉଥିଲେ, ରନ୍ଧା ଦିନିଷ ନେଉନଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜଟିଳରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ କନ୍ଦମୂଳ-ଫଳ ଇତ୍ୟାଦି ମିଳିଥାଏ । ଏକଥା ମଧୁସ ଗାୟନ ରହିଛି, ସତତପ୍ରୟାନ ସନ୍ଦନ୍ୟାସୀମାନେ ଏସବୁ ଖାଉଥିଲେ । ଏବେ ତ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି ସେ କଥା ନକହିଲେ ଭଲ । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ବିକାରୀ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଶିବାଳୟ, ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ, ସେଥିପାଇଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତେ ହିନ୍ଦୁ ନାମ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ବେହଦ ବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ । ସିଏ ତ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବର୍ଷା (ସମ୍ପଦତି) ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି । ତୁମେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ... କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, ତାଳି ବଜାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଯଦି କେହି ପଚାରିବେ - ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ କିପରି ଲାଗାଇବୁ, ତାଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଶିବୁ ତେବେ କହି ଦିଅନ୍ତି ସେ ତ ସର୍ବବ୍ୟସ୍ଥା । କ'ଣ ଏହି ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ! କହିଦେଉଛନ୍ତି ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା ଦଞ୍ଚାରା ଭଗବାନ ମିଳିବେ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ପ୍ରତି ଫହାର ବର୍ଷ ପରେ ଭ୍ରାମାର ପୂଜାନ (ଯୋଜନା) ଅନୁସାରେ ଆସୁଛି । ଏହି ଭ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବାବାଟ୍ଟକ ବ୍ୟତିତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ଭ୍ରାମା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ଫହାର ବର୍ଷର କଥା । ଲକ୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧୁସ ବାବା କହିଥିଲେ ମନମାଉବ । ଏହା ହେଉଛି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ମହାମନ୍ତ୍ର । ବାବା ହିଁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧୁସ କରାଯାଏ ନା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଏକ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଦେବତାମାନଙ୍କର କଥା ମଧୁସ ନୁହେଁ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । ସେଠାରେ କେହି ଭକ୍ତି କରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ହିଁ ଭକ୍ତି କରାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ୨୧ଜନ୍ମର ବର୍ଷା ମିଳି ଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧୁସ କରାଯାଏ ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସମରଣ କରନ୍ତି... ଏଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସବୁବେଳେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଦୟା କର । ଏହି କଲିଯୁଗୀ ଦୁଃଖୀ ଦୁନିଆ ସର୍ବଦା ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ଆସିବ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ସହିତ ରଚନାର ଆଦି-ମଧୁସ ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ମଧୁସ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଫହାର ବର୍ଷର କଥା । ତୁମର ଧ୍ୟାନକୁ ଆସିଗଲାଣି । ଏବେ ତ ଅନ୍ୟର ରାଜ୍ୟରେ ରହିଛ । ତୁମର ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏଠାରେ ତ ଲଜେଇ ଦଞ୍ଚାରା ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି, ହତିଆର ଦଞ୍ଚାରା, ମରାମି ଦଞ୍ଚାରା ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଯୋଗବଳ ଦଞ୍ଚାରା ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ତୁମର ସତତପ୍ରୟାନ ଦୁନିଆ ଆବଶ୍ୟକ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇ ନୁଆ ହେଉଛି ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି କଲିଯୁଗୀ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ନୁଆ ଦୁନିଆ । ଏକଥା ମଧୁସ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସନ୍ଦନ୍ୟାସୀମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଏସବୁ ତୁମର କଳ୍ପନା । ଏହିଠାରେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଲିଯୁଗ ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଜଣେ ହେଲେ ଏପରି ନାହାନ୍ତି ଯିଏ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଜାଣିଥିବେ । ଯଦି କେହି ଜାଣିଥାନ୍ତେ ତେବେ ପରିଚୟ ଦେଇଥାନ୍ତେ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତାଯୁଗ କ'ଣ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି, ଜାନୀଜାନନହାର ଅର୍ଥାତ୍ ନଲେଦଫୁଲ (ଜ୍ଞାନର ସାଗର) ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଆମକୁ ବର୍ଷା ମିଳିବ । ବାବା ଜ୍ଞାନରେ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଟ୍ଟକର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହା ହେଉଛି ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ହେବାର ସମୟ ସେଥିପାଇଁ ଏବେ କୌଣସି ପାପ କରିବାର ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ସବୁ କିଛି ଏହି ରୁଦ୍ଧ ଯନ୍ତ୍ରରେ ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଏବେ ତୁମର ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥା ସେଥିପାଇଁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହିତ ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧୁସ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସୁଇଚ୍ ହୋମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମାକୁ ସତତପ୍ରୟାନ (ପବିତ୍ର) କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବରଦାନ:- ସମୟକୁ ଶିକ୍ଷକ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ନିଜର ଶିକ୍ଷକ କରି ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

କେତେକ ପିଲାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ବେପରୁଆ ଅଟନ୍ତି । ଚଳିଯାଉଛି ତ... ହେଉଛି ତ... ହୋଇଯିବ... ସମୟ ଆସିଲେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ... ଏହିଭଳି ଭାବିବା ଅର୍ଥ ସମୟକୁ ନିଜର ଶିକ୍ଷକ କରିବା । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାନ୍ତ୍ବ୍ୟନା ଦେଉଛନ୍ତି- ଆପଣ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁନି, ସମୟ ଅନୁସାରେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ, ଆମେ କରିଦେବୁ, ଆମକୁ ବଢ଼ିଯିବୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ଅଟ, ସମୟ ତୁମର ରଚନା ଅଟେ । ରଚନା ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ହେବା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବାବାଙ୍କର ପାଳନାର ପ୍ରତିଦାନ ହେଲା - ନିଜକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***